

22

KIS HIRLAP

A KIS JEZUS SZÜLETÉSE. (Lásd a 407. lapon.)

XXXIII. kötet, 26. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. december 25-én.

A TŰRELEM PRÓBÁJA.

— Elbeszélés. —

(Vége)

TÁVIRATOT mindjárt elküldte és egy óra mulva már megkapta szintén távirat utján a választ, a mely így szólt:

»A kérésen nagyon csodálkozom. Hiszen megírtam, hogy Teréz pajkos játék közben a lábát törte és nem mehet; most is fekszik még. Alig győzöm fizetni az orvost, gyógyszert. Levelemben egy kis segítséget is kértem és roszul esett, hogy feleletet sem kaptam.«

Az öreg ur izgatottan csapta le a táviratot.

— Ez tehát világos... az öcsém leánya otthon van, Tömzsike nem az én rokonom és ezt a szegény gyermeket ártatlanul sértegettük hetek óta. De hát hogy került ide az én kis rokonom helyett? És aztán... az öcsém azt jelenti, hogy irt nekem... pedig én nem kaptam levelet.

Egy kis ideig gondolkozott, aztán hirtelen kikiáltott:

— Zsiga jöjjön be!

Mikor Zsiga nagy kíváncsian besietett, a bácsi szigoruan mondá:

— Multkor sajátságosan megzavarodtál, mikor azt mondtam, hogy mindig jól nézd meg, mielőtt valami papirost elégetsz. Most valld meg, hogy ennek mi volt oka? A te kezeden elveszett egy levél, épen akkor tájban, mikor Tömzsike ide érkezett.

Zsiga fülig elvörösödött, aztán sápadt lett, ötlöhatolt, de végre is kivallotta, hogy csakugyan ugy van... egy este

gyertyánál nézte, miféle levél jött... ügyetlenségéből meggyújtotta és hogy el ne kelljen árulnia a bajt, megsemmisítette az egész levelet, gondolván, hogy majd ir az a valaki másodszor is, ha fontos a dolga.

— És ezzel nagy zavart, sok bajt okoztál, te könnyelmű ficzko! Ez volt az öcsém levele, melyben tudósított, hogy nem küldi a leányát ide. Ennyivel most már tisztában vagyok. De azt még nem értem, hogy van ennek a Tömzsikének a dolga. Szegény kicsike! Hogy megszenvedett! Mindig csak szigorú, kemény szavakat hallott, minden szavát, minden tettét roszra magyaráztuk... fenyegettük, büntettük... És most mit csináljak vele?

Behivta a leánykát. Olyan jószággal ölelte magához, hogy Tömzsike egészen elálmélkodott. Hát még mikor a bácsi így szólt:

— Kedves gyermekem, most már bizonyos, tehát neked is tudnod kell... te ide rosz helyre tévedtél... te nem vagy az én rokonom, én nem vagyok a te nagybátyád.

Tömzsike egy pillanatig hallgatott, aztán halkán mondá:

— Ezt én már rég gondoltam... de hát most már hová legyek? Hol van az én nagymamám, az én bácsikám, a kihez el kellett volna jutnom?... Istenem, mi lesz belőlem!

— No no, kedves kicsikém, nem kell kétségbe esni. Furcsa dolog, az igaz, de majd csak kiderítjük... Én már gondoltam is valamit... de hát az nem lehet, hogy olyan helyre kellett volna menned, a hol egy bácsi is van...

— Igen, még pedig egy igen haragos bácsi...

— Akkor nem lehet az, amit gondoltam, mert ott nincsen semmiféle bácsi... pedig a név nagyon hasonló... de hát ez nem lehet. Majd keresem másfelé mindjárt holnap. Sürgetős a dolog, mert ha szüleid megjönnek és ott, a hol keresnek, nem találnak, aggódni fognak.

— Oh Istenem, mit szól majd jó mamácskám! busult Tömzsike. Ha itt nem az igazi helyen vagyok, akkor persze itt nem is fognak keresni!

— Persze hogy nem. De most már későre jár az idő. Menj aludni, kis leányom. Holnap majd kigondolunk valamit.

Tömzsike lefeküdt, de nagy aggodalmában bizony rossz éjszakát töltött.

Másnap reggel sem volt jobb kedve. Pedig most már mindenki egészen másképp bánt vele. Most már tudták, hogy ő nem az a gonosz kis leány, a kit ide vártak, hanem egy kedves, gazdag uri kisasszony, a ki valami tévedésből került ide. De hát mi lesz most vele? Hogy talál itt rá a mamája, mikor másvalahol fogja keresni? És hol? Hová kellene mennie?

Biztatták, vigasztalták, hogy a jó öreg bácsi majd kideríti. De hátha nem sikerül... hátha addig mamáék megjönnek utazásukból? Hiszen az igaz, hogy nincs elveszve, nincs a világ végén és a jó öreg doktor bácsi legrosszabb esetben majd egyenesen haza viszi szüleikhez... De hát a míg ez mind tisztába jön, mennyit fog a jó mama aggódni a nagymamával együtt!

Az ám, a nagymamával! De hát hol az a nagymama? Az bizonyosan várja,

folyton várja őt és hiába, talán elveszettnek is gondolja és ki tudja, mennyit busult már eddig is miatta! A mama mondta, hogy az a nagymama igen kedves, jó nagymama... Tömzsike ugy szeretete volna ismerni! És talán haza is fog kerülni a nélkül, hogy a nagymamát csak látta volna is. Ez ugyan gyönyörű vakáció volt!

Igy töprengett a kis leány és Vili meg Zsiga mindent elkövettek, hogy megvigasztalják. Pedig voltaképp ők is busultak. Vili meg is mondta:

— Tudod, Tömzsike... hiszen én szeretem, hogy ez így derült ki, de mégsem örülök neki egészen.

— De még én sem ám, szólt Zsiga.

— Oh ti csunya fiúk! Hát ugyan mért nem?

— Mert most már nem vagy a mi rokonunk... és most már csakugyan el fogsz innen menni; mondá Vili.

— Igen, és talán soha sem is látunk többé; tevé hozzá Zsiga.

Ezt Tömzsike is sajnálta egy kicsit. Kezet nyujtott a fiuknak és őszinte szerezzettel mondá:

— Ti nagyon jók voltatok hozzám, még akkor is, mikor mindenki gonosznak hitt és megvetett, ti barátságosak maradtatok. Ezt sohasem fogom elfelejteni és magam is sajnálnám, ha többé nem találkozoznánk.

A három gyermek egészen elérzékenyedett, mert igazi tiszta barátságot érezttek egymás iránt s a fiúk nemes büszkeséggel gondolhattak arra, hogy ők nem nehezítették a kedves leányka sorsát, hanem inkább vigasztalására voltak szomorú napjaiban. De hát csak annál

nehezebben esett a válás gondolata. Zsiga, aki mindig kissé szeleburdi volt, ki is mondta, mit gondol:

— Jaj, csak legalább ne találná meg a bácsi mindjárt, hova küldjön! Így még itt kellene maradnod egy pár napig.

— Az bizony jó volna, modá Vili félig tréfásan. Most már aztán egészen másképp volnál itt. Most mindenki szeretne, kedvedben járna és meglátnád, hogy a bácsi nem rossz ember ám... kissé komoly, szigorú, de nagyon jószívű. És Kata asszony is voltaképpen igen jó ám, bizonyosan megszeretné, ha néha kissé zsörtölődik is. Olyan vigan volnánk!

Ez bizony nem volt egészen ok nélküli beszéd és Tömzsike is el tudta gondolni, hogy most már milyen kellemesen élhetne itt kedves pajtásaival. De hát mégis csak fontosabb az, hogy eljusson a nagymamához és a mama ott találja.

Mivel egyelőre nem tudták, hol az a nagymama, legokosabbnak találták a kertben, udvaron játszogatni. Tömzsike észrevette, hogy a vén kertész is alkalmasint hallott már valamit, mert nem néz rá olyan görbe szemmel, sőt igen illedelmesen és alázatosan köszön, amit eddig nem cselekedett. Nem is féltette már tőle a szép gyümölcsös fákat.

Épen az udvaron voltak, mikor kocsi rogott be s a kocsiból nyájas képű öreg uri asszony szállt ki. A gyerekek illedelmesen köszöntek s a vendég barátságosan mondá:

— Jó reggelt, kedveseim! Itthon van a bácsi?

— Igen is, itthon van; felelé Vili.

— Ah, itt van az a kis leány is, akit az én makranczos Dinikém emleget, szólt ismét az öreg nő. Te voltál az ő pajtása, kísézője már nehányszor, ugy-e? Nagyon emleget és tegnap ugyancsak várt ám ostromára, de nem jöttetek.

Erre mind a hárman megzavarodtak egy kissé, mert most már kitalálták, ki a vendég s röstelték, hogy a szives meghívásnak nem feleltek meg... most ki fog sülni, a bácsi meg fogja tudni. De az öreg nő egy csöppet sem látszott haragosnak, sőt igen nyájasan mondá:

— No, majd máskor eljősztek, ugy-e? Majd elintézem a bácsival, mert különben nem lesz nyugtom a Dinikémtől. Mindig csak az ő kedves Tömzsikéjét emlegeti... az te vagy, ugy-e? No, nem csodálom, hogy megszeretett, nekem is tetszel. Majd beszélek a bácsival, hogy többször láthassalak.

Ezzel bement a házba és benyitott a bácsi szobájába. Tömzsike ugyancsak ámult volna, amit ott aztán beszéltek. Csakhogy ő mitsem sejtve játszott a fiukkal a kertben, mialatt a vendég bent volt a bácsinál. Az öreg orvos kissé meg volt lepetve, mikor a látogató belépett. Udvarián sietett eléje s kérdé:

— Remélem, nincs valami nagy beteg a háznál, nem azért jön Nagyságod?

— Nem, hála Istennek, mindnyájan egészségesek vagyunk, kedves doktor ur. Hanem az én makranczos kis Dinikém nagyon megszerette az ön kis rokonát, azt a kis leányt, aki, úgy látszik, igen kedvesen tud vele banni s ezért a kis fiu mindig zaklat, hogy vagy öt ereszzsem ide, vagy Tömzsikét hívjam meg.

— Ez valóban kedves jó leányka... csakhogy egy kis tévedés van a dologban, mert nem rokonom.

— Nem-é? Nekem azt mondták. Hát ki az a leányka? Hogy került ide?

— Hm, ha én azt tudnám. Épen

ÁLDÓ JÉZUSKA. (Lásd a 413. lapon.)

azon töröm most a fejemet. Nagyon furcsa egy história ez.

Az öreg ur elmondta az egészet, amit Tömzsikéről tudott. A vendég mindjárt

kezdetben meglepetve figyelt s mire meghallotta az egészet, nagyon vidáman nevetett. Aztán ő beszélt valamit az öreg orvosnak és mindaketten nevettek, majd

meg parancsot adtak ki s a vendég kocsija gyorsan elrobogott, nemsokára pedig megint visszatért, de hozott is valakit. És ekkor Kata asszony kisietett a kertbe:

— Tömzsike kisasszony, jöjjön be hamar! Itt van a bácsija... az igazi bácsija... megtaláltuk.

No már erre Tömzsike nem tudta, örüljön-e vagy megijedjen. Itt az igazi bácsi, a kiről még otthon a mama is azt mondta, hogy veszedelmesen haragos ember. Mit is mondjon, ha meglátja?

Szerencsére, mikor belépett az öreg orvos szobájába, nem látott más idegent, csak azt a nyájas, öreg nőt. Ez pedig fölugrott, és eléje sietett és megölelte, összecsókolta, Tömzsike nem is tudta miért. Az öreg orvos pedig megszólalt:

— Tudod-e, ki ez? Ványayné kedves szomszédom... tudod-e ki az? Tudod-e, kihez kellett volna már régen eljutnod?

Tömzsike a feje bubjáiig elvörösödött nagy örömeiben.

— A... a... a nagymama... az én nagymamám!

— Az, kedves kicsikém, az vagyok, a te nagyanyád.

És újra ölébe kapta, összeölelgette a kis leányt.

— Én mindjárt tegnap gondoltam arra, hogy itt neveink hasonlósága okozta a zavart, csak az zavart meg, hogy Tömzsike mindig valami bácsit is emlegetett, én pedig úgy tudtam, hogy Ványayné házában nincs semmiféle bácsi. De most már ez is tisztában van.

— Oh, kedves nagymama! De én még semmit sem tudok; hogy lehet mindez, ami velem történt?

— Sajátságos, de igen egyszerű az egész. Az én doktor barátom épen akkor várta egy kis rokonát, mikor én tégedet s mert nagy eső volt, mindketten csak cselédet küldtünk az állomáshoz a várt kis vendég elé. A doktor bácsi vendége nem jött meg, hanem te megjöttél és mielőtt az én öreg cselédem észrevett volna, a doktor bácsi cselédje fölszedett téged és ide hozott.

— És ugyancsak rossz helyre került, szólt az orvos ur. Mi úgy fogadtuk, mint valami gonosz gyermeket és hetekig csupa keserűség volt az élete; de mondhatom, meggyőződtem, hogy aranyos kis leány.

— Oh kedves bácsi, most már se baj... csak az új bácsi is szeressen... attól félek.

— A bácsi? szólt a nagymama. Itt van... légy nyájas hozzá.

Ezzel kinyitotta a szomszéd ajtót és bevezette — Dinikét. Nagyot ámult Tömzsike és akarta vagy sem, hangosan nevetett.

— Dinike! Ő az én bácsim!

— Ugy van, felelé nevetve a nagymama. A mamáddal levélben megegyeztünk, hogy egy kis tréfás meglepetést szerzünk neked a bácsi emlegetésével. Dinike egy távoli kedves rokonunk fia, a szülei meghaltak és én fiammá fogadtam, így tehát a te mamádnak testvére s neked nagybátyád, ámbár náladnál fiatalabb. És a milyen makranczos, bizony nehéz a kedvében járni. De remélem, ő is szeretni fog, úgy is nehezen várt, minden nap elédbe szökött a vasúthoz.

— Most már értem! Hát én voltam az ő kis leánya, akit a vasutnál keresett.

— Igen és a kiről nem tudtam, hová ment, hogy nem jön. Szüleidnek nem írhattam, mert idegen országban járnak s azt vártam, megváltozott a tervök, téged is magukkal vittek. De most már minden rendben van, most már hozzám jösz.

Volt nagy öröm és meglepés! Nemsokára Tömzsike a nagymamával és Dinikével kocsiba ült, de még előbb az öreg orvos így szólt:

— Kedves gyermekem, nagyon sajnálom, hogy szomorú napokat töltöttél házamban, mert tévedésben voltunk. Igazi türelem próbája volt, de fényesen kiállottad, bebizonyítva, mire képes a tiszta, nemes és jószívű gyermek. Emlékül vedd ezt a szép gyöngysort, mely miatt annyit megszenvedtél.

És nyakába akasztotta a pompás gyöngysort. Ványayné pedig így szólt:

— Ebédre együtt leszünk nálam mindnyájan. Elvárom a fiukkal együtt, kedves doktor ur.

Az öreg ur Vilivel és Zsigával át is rándult Ványayné kastélyába ebédre és nem sok vígabb ebéd volt akkor ennél az országban.

Azontul is naponként együtt voltak a gyermekek s hol Vili meg Zsiga sétáltak át Tömzsikéhez, hol pedig ez Dinikével Viliékhez s vidám, kedves órákat töltöttek együtt, mígnem egy-két hét múlva megérkeztek Tömzsike szülei s haza vitték leányukat.

De azután is nyaranként mindig ott volt Tömzsike a nagymamánál, együtt játszott Vilivel és Zsigával és sokszor megemlegették az időt, mikor a türelem próbáját kellett kiállania.

A kis Jézus születése.

(Képpel a czimlapon.)

FEHÉR a táj, a szél süvölt,
Megdermedt a folyó —
A síkot és a hegytetőt
Borítja sűrű hó.

De bár boritaná virág:
Nem volna kedvesebb.
S csorgatna mézet minden ág:
Nem volna édesebb.

A Betlehemnek csillaga
Napnál szebben ragyog,
A légben madarak helyett
Repülnek angyalok.

Dobbanjon fel minden kebel,
Vének és gyermekek:
A Jézuska ma született,
Lelkek, örvendjétek!

ELFELEDVE — NEM FELEDVE.

— Karácsonyi történetke. —

(Képpel a 408—409. lapokon.)

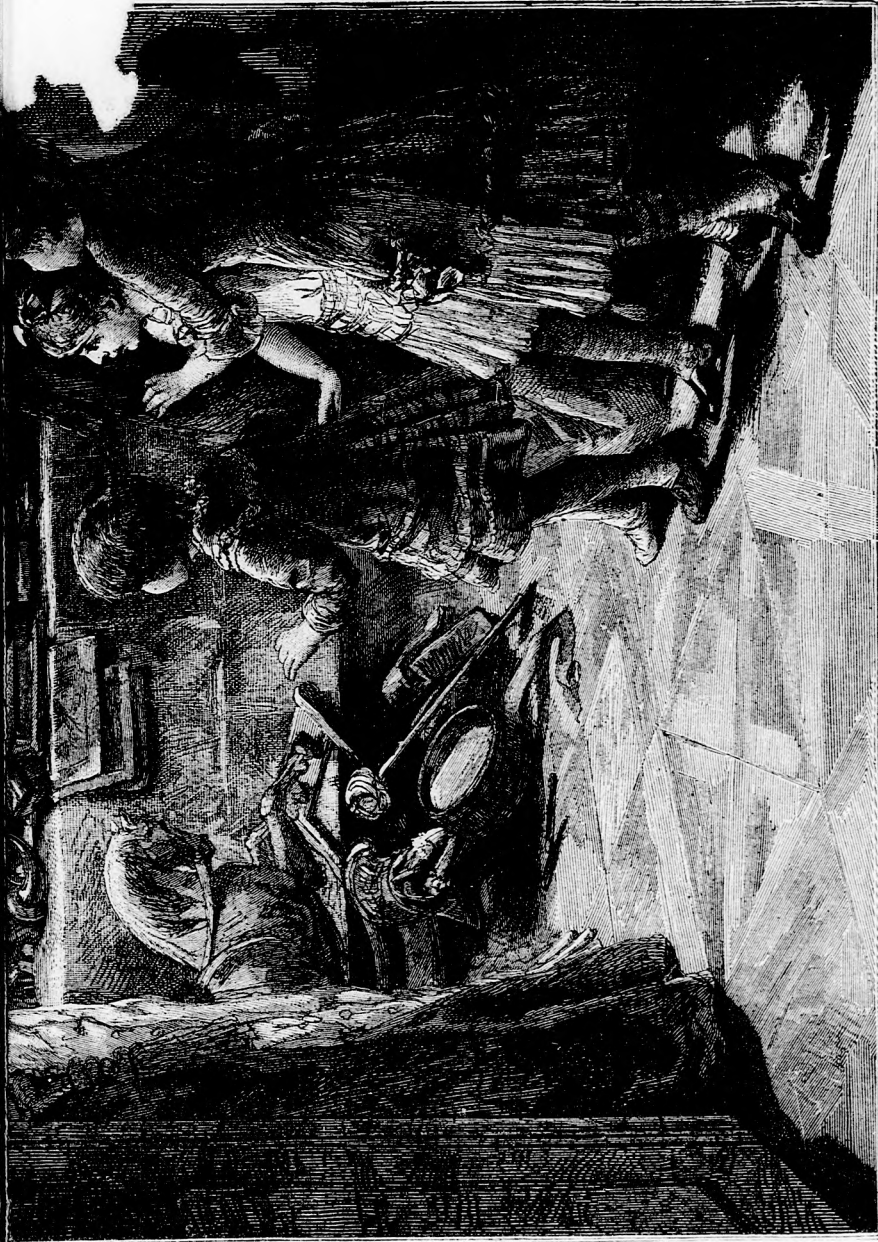

GAZI fehér Karácsony volt akkor. Vastag hó fődte az utcákat, házfedeleket. A csillagok is mintha dideregtek volna, reszkető fényvel csillogtak a tiszta égboltozatról le a városra, melynek utcáin gyors léptekkel jártak, keltek az emberek. Csikorgott a hó a sietők léptei alatt, de nem azért siettek, mintha fáztak volna. Erre most nem igen gondoltak. Mindenki igyekezett, mert kedves ünnep várta itt vagy ott a meleg családi tüzhelynél, hol bizonyosan beköszön a Jézuska, ha jó gyermeket talál. És az ilyenek számára apa, mama, meg a bácsi

(Folytatása a 410. lapon.)

2cb

... A MAMA BEVEZETTE ÖKET. (Lásd a 411. lapon.)

5

(Folytatás a 407. laphoz.)

és néni is gondoskodtak holmi apró meglepetésről, hogy a szép karácsonyfa annál inkább tele legyen aggatva.

Akárki sietett végig az utcán, mind holmi csomagot vitt, nagyot kicsit, és mind örült, hogy milyen kedves meglepetés lesz ez annak, akinek szánta. A szobákban pedig kigyultak a lámpások, a karácsonyfákon meggyújtották a gyertyácskákat és öröm, vigasság volt mindenfelé.

Azaz: hogy mégsem mindenfelé. Ott a fényes főutcákon, a hol gazdag emberek laktak, ott öröme készültek minden házban, fény ragyogott minden házban; de kint a csendes, szélső utcákon, a város vége felé a szegényes kis házikókban nem mindenütt várták olyan vidáman a Jézuskát.

Épenséggel semmi vigság sem volt a Gyuriczaék házában sem. Az az hogy nem a házukban, mert a ház nem az övék volt, csak egy szobácskát béreltek benne, de annak a bérével is adósok voltak. Az apa becsületes, szorgalmas munkás volt, de súlyos beteg lett, hetek óta nem dolgozhatott, nem kereshetett semmit és így nagyon nagy lett az inség a háznál, alig-alig, hogy kenyérre jutott. A jó anya sem sokat segíthetett, mert a beteg körül volt dolga, varrogatott is pénzért, s még jó szerencse, hogy Gyuricza elvégezhetett helyette naponként egy dolgot. Ujságokat hordott ki az anyja, házról házra járt, emeletre föl, emeletről le; és most, hogy maga nem mehetett, rábízta Gyuriczára.

Rá is bízhatta, mert Gyuricza kicsike legény létére is pontos és gondos volt; jól tudta, melyik házba kinek kell az ujságot vinni és a világért sem engedte volna, hogy panasz legyen, mert hisz akkor az anyjára lett volna a panasz és nem bízták volna többé reá az ujságokat.

Ezen a napon délben az anyai így szólt:

— Gyuricza, ma megint neked kell az ujságokat kihordanod. El kell készü-

nöm holnapra ezzel a varrással, hogy vigyem a szomszédasszonyoknak ünnepjét. . . kapok ebédre valót és ha még n este elkészülök, veszek neked vacsorát tejet. . . kapsz jó meleg tejet. . . nagyon jó lesz, mert ugyancsak meg fogs fázni a sok járásban, ilyen hidegben.

A beteg apa, ki még nem mehetett ki a szobából, csak úgy üldögélt az alig befűtött kályha mellett, szomoruan dörögte:

— Szegény fiu. . ! Más gyermekek ma vidágnak és örvendeznek, de számodra ugyan nem jut az örömből. . . még csak jó vacsorát sem tudok neked adni.

— Ma van a Jézuska napja, ugy-e? szólt Gyuricza kissé busan.

— Igen. . . ma van, de másoknak. . . rólunk megfeledezett.

Gyuricza már nem volt épen olyan kis fiu, hogy egyetnást ne tudott volna: nem panaszkodott ő amiatt, hogy számára nem készül karácsonyfa aranyos diókkal, ragyogó gyertyákkal, tele aggatva csemegével és játékszerekkel. Nagyon jól értette ő már, mikor édes anyja felsóhajtott:

— Bizony csak jó is azoknak a boldog embereknek, akik ma örvendezve töltik az estét. . . én nem is kívánok annyit, csak legalább szükségét ne szenvednénk! De mi lesz velünk egy hét múlva! A házi ur azt izente, hogy újévnel nem vár tovább, ha addig meg nem fizetjük a házbért, kiüz a lakásból. . . akkor majd lefekszünk az utcán a hóba. . . megfagyhatunk. . . oh Istenem!

Szegény Gyuricza hogy gondolt volna arra, hogy neki afféle ajándékos Karácsony-estéje legyen, mint sok más boldog gyermeknek, mikor hallotta, látta jó szülei szomorú állapotát. Szótlanul, busan indult a dolgára. Elment oda a nyomdába, hol a hírlapot nyomták és várta, míg kezébe adták a csomót, melyet szét kell hordania a városban. Már ismerték és mire sötétedni kezdett, nagy csomó estilapot

ut
on
I

pe
s sok
felé.
dött v
dogab
olyan

zuska
nem v
tetten
bánor
csak
annyi

legfö
végez
elvall
abban
tag
Gyur
ködm
bered
csom
beme
retet
hába
kelle
a m
nem
mert
elfog
és ha
teljes

testé
már
példe
a szé
haza
isme
s be
lapo
pilla

atka a hóna alá, ráparancsolva, hogy órán járjon, ne legyen panasz.

El is indult Gyuricza és végezte dolgot pontosan. A boltok még nyitva voltak és sok ember járt, kelt, vásárolt mindenfelé. Gyuricza látta ezt, de nem törődött vele. Hiszen ez mind csak más boldogabb emberek számára van, nem az olyan szegény fickónak, mint ő.

— Rólam megfeledezett a Jézuska... de hát nem tehetek róla... én nem vagyok az oka... én mindig megtettem, amit parancsoltak. Nem is nagyon bánom, hiszen nekem nem kell semmi... csak szegény jó szüleimnek ne volna anyyi bajuk!

Már ezen persze nem segíthetett, legföljebb egy kicsit azzal, hogy pontosan végezte a dolgot, melyet anyja helyett elvállalt. Pedig az nem volt könnyű dolog abban a csikorgó hidegben. Valami vastag bundája bizony nem volt szegény Gyuriczának, csak egy ócska vékony ködmönkéje; az ujjai egészen meggémberedtek a hidegtől, a mint a nagy ujságcsomót tartotta s mikor egy-egy házba bement és átadta a lapot, ugyancsak szeretett volna ott maradni egy kicsit a konyhában melegedni, de nem lehetett, sietni kellett tovább, hogy mindenki megkapja a maga lapját. Pedig most az egyszer nem is igen vártak annyira, mint máskor, mert mindenütt a karácsonyfával voltak elfoglalva. De Gyuricza erre nem gondolt és ha gondolt volna is, azért mégis csak teljesítette volna kötelességét.

Arcza már szinte kék volt, egész testében didergett, de biztatta magát, hogy már mindjárt készen lesz. Még csak egy példány volt a kezében, ezt amott abban a szép nagy házban kell átadni, aztán haza mehet. Bement a házba és jól ismerve a járást, végig ment a tornáczon s benyitva az előszobába, ott letette a lapot. Aztán sietni akart haza, de megpillantott valamit, ami nagyon tetszett

neki. A tornácra nyíló ablakon át egy szép szobába látott s ott gyönyörű nagy karácsonyfa állt... épen beléptek a szülők a gyermekekkel... örvendeztek, tapsoltak, aztán a gyermekek is örömet akartak szerezni jó szülőiknek és egy szép dalocskát kezdtek énekelni, melyet erre az estére a nevelőnővel betanultak.

— Milyen szép! gondolá Gyuricza. Ezt meghallgatom... talán újra is kezdik.

Hanem a sok járástól nagyon fáradt volt s olyan formát gondolt, hogy nem követ el semmi rosszat, ha leül az ablak alá a földre és pihen egy kicsit... itt a zárt tornáczon nincs olyan hideg... és olyan kedves azt a szép éneket hallgatni... mintha angyalok énekelnének.

S a szegény fiu úgy elgondolkozott, a hidegtől, fáradságtól elbágyadva, úgy odadólt a falhoz, hogy egyszerre csak azt sem igen tudta, ébren van-e vagy álmodik.

Odabent ezalatt rég elhallgatott az ének és vigan mulatott a boldog család a karácsonyfa körül. Meg is érdemelte az a három jó gyermek, hogy öröme legyen ezen a napon. Kedvesek, jók voltak, s bár gazdag szüleik jóformán kényeztették őket, mégsem lettek elbizakodott, dölyfös, válogatós gyermekek. Mikor a mama bevezette őket a karácsonyfához (Lásd a képet a 408—409. lapokon) igaz örömmel és hálával fogadták a kedves meglepetést, aztán olyan boldogok voltak, minők csak a tiszta szívű jó gyermekek lehetnek.

A karácsonyfa tele volt aggatva mindenféle csemegével és Tinikének mindjárt az jutott eszébe, hogy egy pár aranyos diót, almát átvisz a szomszéd lakásba egy szegény beteg leánykának. De amint kilépett az ajtón, meglepetve állt meg, egy pillanatig rábámult a szendergő Gyuriczára, aztán vissza sietett a szobába.

— Mama, kedves mama! Képzeld csak, ki van ott kint... Az a kis fiu, a

ki az ujságot hozza, ott ül az ablak alatt...
mintha elaludt volna...

A mama kinézett.

— Szegény kis fiú! Ennek ugyan nincs
vig Karácsonya... bizonyosan nagyon
megfázott, elfáradt... és alkalmasint
nincs is miért haza
sietnie, nem vár
reá semmi öröm.
Nagyon szegények
lehetnek a szülei,
hogy a mai este is
így bolyongania
kell.

Amint a jó gyer-
mekek ezt hal-
lották, nagyon
megsajnálták a
fiúcskát.

— Adjunk neki
valamit... hadd
legyen neki is örö-
me, mikor mi
olyan boldogok va-
gyunk.

— Jól van, szólt
a mama. Ha ti ad-
tok valamit, én is
adok.

Hamar előkere-
sett egy kis zacskó-
t, zsinórra erő-
sítette, a zacskóba
pedig tett valamit
s hozzá egy papi-
roskára írt is
nehány szót. Ez-
alatt a gyermekek
a karácsonyfá cse-
megéiből nagy
csomót göngyöltek papirosba.

— Most ezt vidd oda neki, kedves
leányom, szólt a mama. Ezt a zacskót
akaszd a nyakába, a csomagot tedd a ke-
zébe... de vigyázz, fől ne ébreszd...
majd aztán dörömbölünk, fölébred és elfut
és nem fogja tudni, kitől kapta.

Ugy is lett. Belől hirtelen nagy
gés hallatszott. Gyuricza ijedten ocsu
fől szendergéséből és futott ki az utcá.
Mivel szokva volt hozzá, hogy nagy ujsa-
csomót tartson a kezében, zavarában
eleinte nem is ügyelte, hogy szoron-

gat valamit a mar-
kában, csak fu-
tott; már majd-
nem haza ért, mi-
kor a csipős levegő
teljesen kijózani-
totta.

— Nini... hi-
szen az ujságokat
már kihordtam...
mi is ez itt a ke-
zemben? Furesza...
hogy jutottam én
ehhez?

Sehogysen ér-
tette a dolgot, de
már csak sietett
haza.

— Miféle cso-
magot hoztál?
kérdé anyja. A
nyakadban meg
miféle zacskó lóg?

Ezt Gyuricza
csak most vette
észre s maga bá-
mult leginkább.

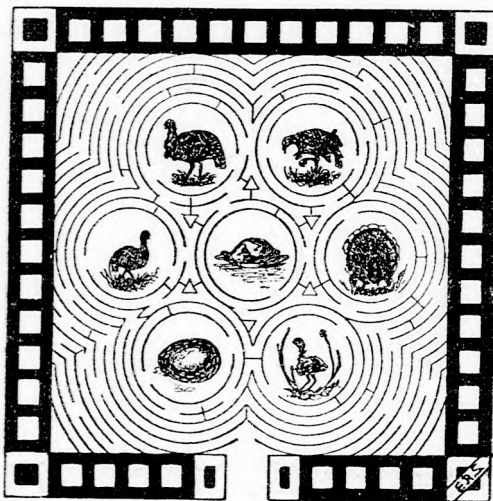
— Én nem tu-
dom... egy házba
pihentem és egy ki-
csit elszunyadtam,
aztán futottam
haza... egyebet
nem tudok.

De akkor bámultak még csak nagyot,
mikor a csomagot is, a zacskót is kibon-
tották. A csomagban mindenféle jó cse-
mege volt, a zacskóban pedig pénz, még
pedig jókora összegecske s mellette papi-
ros lap e szavakkal:

»A szegény kis ujsághordó fiúnak

AZ ÜNNEPI SÜLT UTJA.

— Feladvány. —

Fürkésztétek ki, merre vezet az ut, míg a
tojásból kicsi pulyka, aztán nagyobb-nagyobb pulyka
lesz, míg végre egy szép ünneppon a pecsenyés
tálba kerül. (Mivel többször megtörtént, hogy egyik-
másik kis olvasó ilyen feladványnál szétszabdalta
a lapot, megjegyzem, hogy aki megfejtést akar be-
küldeni, annak azért nem kell a lapot elrontania,
hanem ha megtalálta az utat, átlátszó vékony má-
solópapírt vethet a rajzra s így másolhatja le a
vonalat. F. b.)

sz
ban
P
ber
ést, é
nol s
ki is
Megh
nemes
megél
hatok
bajun
génk

S
OK
a
csony
szén.
a hol
a hol
tével
tett e
alapi
szebb
kezne

szüleinek boldog ünnepet kívánnak barátaik.«

Ebből már világos volt, hogy jószívű emberek szereztek ezt a kedves meglepetést, és mikor a fiu részletesen elmondta, hogy miképp pihent, apja úgy körülbelül ki is találta, miként történt az egész. Meghatottan mondá:

— A jó Isten megáldja azokat a nemes szívű embereket! Ezzel a pénzzel megélünk addig, a míg újra munkába állhatok s akkor nem lesz többé semmi bajunk. És most még jó ünnepi csemegénk is van a szent estére.

Hozzá láttak jóízűen s Gyuricza örvendve kiáltott fel:

— Lám, a Jézuska mégsem felejtkezett meg rólunk!

— Nem, kedves fiam, szólt anyja az örömtől könyezve. Oh, bizony bűnös voltam, hogy zugolódtam a Gondviselés ellen, pedig az vezette lépteidet és általad e szent estén megküldte a segítséget szegény hajlékunkba. Aldott legyen a szeretet napja!

ÖT KICSI LEÁNY. (Lásd a 414. lapon.)

ÁLDÓ JÉZUSKA.

(Képpel a 405. lapon.)

Sok, sok száz millió ember ünnepel ezen a mai szent napon, a kedves Karácsony ünnepén, a kerek föld minden részén. Mert csak kevés része van a földnek a hol ne volnának hivei Jézus tanainak, a hol ne örvendeznének évszázadok letelével is annak, hogy a Jézuska megszületett e földre, hol aztán a keresztény vallás alapítója lett.

Ünnepük emlékét máskor is de legszébben Karácsonykor, mert ekkor emlékeznek meg leginkább ama szent tanról

melyet Jézuska neve jelent: a Szeretetről. Sokféle vágy, indulat uralkodik az emberekben, de leküzdhetik a gonosz szenvedélyt, a rossz vágyakat, haragot, irigységet, ha megemlékeznek arról, amit az hirdetett, ki egykoron e napon született: szeressétek egymást, szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.

És szent karácsony ünnepén a ki csak teheti, követi a Jézuska parancsát, iparkodik bebizonyítani, hogy jó és nemes érzés lakik a szívében, szeretni tud és akar s ép ezért örömet igyekszik szerezni azoknak, akiket szeret. És aki így cselekszik, az bizonyos lehet benne, hogy

jól cselekszik, úgy miképen közel két évezreddel ezelőtt Jézus hirdette.

Persze, nem elég csak épen egyszer törekedni erre, hanem folytonosan emlékezetben kell tartani az intő szót s csak a ki ezt követi, azon van igazán a Jézuska áldása. A ki hibázott, siessen jóvá tenni hibáját, hogy ezen a szent napon nyugodtan mondhassa: Én is méltó vagyok a Jézuska szeretetére, áldására.

Mert a szeretetnek nemcsak szóban kell nyilatkoznia, hanem tettekben is. Be kell bizonyítani, sokszor még áldozattal is, hogy érezzük, értjük az isteni tanítást, mely azt rendeli: szeressétek egymást, mint jó testvérek éljeteke a földön, akkor lesztek méltók rá, hogy az áldó Jézuska megemlékezzék rólatok! Bizonyítsátok be a tiszta szeretetet jóssággal, szelidséggel, a bajban türelemmel, a szerencsében szerénységgel. És akinek kedvezett a Gondviselés, aki bőségnak örvendez, az gondoljon a szeretet eme napján a szenvedőkre, nélkülözökre s a maga fölöslegéből juttasson azoknak, kik rászorulnak a segítségre. Mert azt mondá Jézus: aki a szegénynek ad, az nekem ad!

A vigszágban, örömben, melyet a Karácsony szép ünnepe hoz, emlékezzék meg mindenki arról, hogy ez a szeretet ünnepe s cselekedjék úgy, amint szerető jó szívvel cselekedni kell. És akkor azok közt lesz, akikre végtelen szeretettel terjeszti ki kezeit az áldó Jézuska!

ÖT KICSI KIS LEÁNY.

(Képpel a 393. lapon.)

ÖT KICSI kis lány, mind kusza fejjel,
Öt kicsi csésze, mind teli tejjel;
Öt kicsi kis lány, jaj, nagyon éhes,
Öt kicsi csésze, mind üres. »Édes,
Jó Mari nénénk!
Töltsd meg a csészénk.«

Kis olvasóimhoz.

Ez a szám az utolsó ebben a kötetben és ebben az esztendőben. Minden kis olvasómnak szívből kívánok vidám karácsonyi ünnepet, boldog újévet s az új kötetnél való viszontlátásig mindnyájatokat melegen üdvözöl

régi hivetek

Forgó bácsi.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIII. köt. 23-dik számában közölt szövegtörvény megfejtése:

K
k i n
b á n y a
K i n i z s i
r ó z s a
e s t
i

Helyesen fejtették meg: Máday Andor, Neuhold testvérek, Tisza Lajos, Markovits István, Levy Jenő és Róbert, Weisz Imre, Kaufmann Vilma és Róbert, Redlich Ella és Kornél, Geduly Vilma, Tobisch Miczi, Vajda Ilona és Andor, Degenfeld Augusztina és Katicza, Szemző Erzsébet, Uferbach Gizella, Seligmann Aranka, Klein Róza, Kelemen Róza és Blanka, Goldschmidt Malvin, Keczer Stefánia, Boskovits Anna és Vilma, Drözsa Frida, Manó és Alfréd (Használgátok a vonalozott papírost, a míg nem tudtok egyenes sorokat vetni. F. b.), Wahl Ernő, Ullmann Lina és Ernesztin, Eröss Olga, Krocsák Mariska, Kohn Janka, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, Thuróczy Mariska, Weidenfeld Margit, Kamermayer Györgyike, Margalit Tilda és Jenő, Schweiger József, Obláth Eveline, Szilágyi Ágota, Bornemisza Marianne és Mariássy Menyhért, Goldmark Kornélia és Sándor, Fleischmann Irén, Jacobovits Blanka, Fabritzky Etel, Csihás Antal, Zsiros Margit, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Domány Emilia, Mariska és Jani, Zverina Erzsike, Szakáll Jolánka, Polgár Jenő, Vajda Irén, Weisz Béla és Kornél, Mokry Feri, Moser Anna, Buzáth Mariska, Donáth Dezső.

arról, h
tatni a
szórazo
N

A „Kis
világnak
hogy tov
új meg u
s hasonl

Az

immár a

a magyar

oly jónak

bőségéről

tapasztal

Iések,

rendben f

advány

szives éri

korlására

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

met, kike

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Vallerstein Laura és Margit. Hát az is olog sorja és rendje, hogy a kis leány fölése-
djék. Hiszen a legjobb kívánságok közé tar-
k ez: »nagyot nőjj!« Persze, egy esőpp öröm

is vegyül az örömbé: az elválás bánata. De ez is csak »katona dolog«. Az érettebb ifjuság részére jelen meg a »Magyar ifjuság« s a »Lányok lapja.« Ismerni egyikét sem ismerem s így ajánlhatóságukról nem szólhatok. (Több kéziratról a jövő számban.)

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

INDIG örömmel veszem kezembe a tollat, mikor a „Kis Lap“ egy-egy kötetének a végén és egy újnak a kezdetén kis olvasóimhoz szólok. Onnan ered örömem, hogy minden újabb kötet újabb bizonyosságot tesz törekvésem sikeréről, minden kötet lefolyása alatt számtalan nyilatkozatot kapom a „Kis Lap“ olvasóinak arról, hogy a célt, melyet kitűztem, sikerült is elérnem: mulatva oktatni, oktatva mulattatni a magyar gyermekvilágot, a nemes, szép és jó íránt fölkelteni, erősíteni a hajlamot, szórakoztatva növelni a hasznos ismereteket.

Nem is bucsuzom a kötet végén, nem is hívom kis híveimet, mert ez ma már fölösleges. A „Kis Lap“ közel két évtized hosszú ideje óta állandó kedves barátja a magyar gyermekvilágnak és csak az lép ki az én kis híveim seregéből, aki már a gyermekévekből is kilépett, hogy tovább haladjon az élet komoly pályáján. A kilépők helyét pedig sűrűn foglalja el az új meg új kis olvasók nagy csapata, a régiekhez hasonló szeretettel környezve Forgó bácsi t s hasonló szeretettel fogadva Forgó bácsitól.

Az újévvel meginduló kötet már **34-dik** kötete lesz a „Kis Lap“-nak, mely ezzel immár a tizennyolczadik évi folyamába lép. Nemcsak ritka, hanem páratlan eredmény a magyar gyermekirodalomban s buzdítás arra, hogy a „Kis Lap“ ezentul is az eddig oly jónak bizonyult ösvényen haladjon. Az új kötet számára érdekes közlemények nagy bőségéről gondoskodtam s megint lesz egy hosszabb **elbeszélés képekkel**, miután tapasztaltam, hogy ez kétszeresen érdeklí kis olvasóimat. Mellette a **kisebb elbeszélések, mesék, költemények**, hasznos **ismeretterjesztő cikkek** az eddigi rendben fognak sorakozni, mindig **művészi rajzokkal** kísérve. **Rejtvények** és **feladványok** ezentul is minden számban lesznek, **Forgó bácsi postája** fentartja a szíves érintkezést, a **jótekonyság** rovata pedig módot nyújt a legnemesebb erény gyakorlására.

Az új kötetben, tudom, még megnagyobbodott számmal találom együtt kis híveimet, kiket szívből üdvözlök.

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általában minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességű Ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálója.	Az igazság napfényre jő.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandi fiu.	Hűség és álnokság.
A hű szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett ismeghozza kamatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A 4-ik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát. 3-ik javított kiadás. *Nyolcz szines képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Szines kemény kötésben s több fametszetű képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költevények, szinmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte *Füssy Tamás*. Szines táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból Pulszky Ágost. Egy könyomatu czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, aranyszegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és Boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyomatu képpel. Szines kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Szines kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

A „KIS LAP” némely évfolyamainak számos szép képpel diszitett kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

Schmid Kristóf általánosan elterjedt Ifjusági iratai:

A piros tojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsató.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélykék.	Nándor. — A Wolfsbühl melletti kápolna.
Tannenburgi Róza.	Jozafát, királyfi.
Eustachius.	A piros és fehér rózsák.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A vadon virágai. — Lajos.
A jó Örzse.	Schmid Kristóf életrajza. — Szinjátékok.
A áránka.	
Paulina.	

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska. 262 szines ábrával s fametszettel. Szines táblába kötve 2 frt 50 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 szinezett képpel s egy kőrajzzal 1 frt 70 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet vesztelyei. A francia Akadémia által koszoruzott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy szinezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak szinezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókendvü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Szines kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emléklül jó gyermekeknek gyűjtötte *Füssy Tamás*. Szines táblába kötve 1 frt.